

det, den kan til 1ste Marts skaffe sig at vide, hvilke Bøh den vil kunne have at disponere over. — Den samme ærede Rigsdagsmand gjorde ogsaa opmærksom paa, at der var to Grændser for Bevillingen, hvoraf den første Grændse var den, som knyttede Bevillingen til visse Præstationer, udførte indenfor Finantsaarets Grændser, og den anden den, der knyttede Bevillingen til Udbetaling indenfor Finantsaarets Grændser; det forekommer mig, at disse to Grændser ikke let samtidig kunne opretholdes. Hvad er det, Finantsloven gjør, hvad er det, Finantsloven betyder? Finantsloven regulerer for Finantsaaret Administrationens Virksomhed, forsaavidt som den faaer et Udtryk i Penge; den siger til Administrationen, til Regjeringen: „Du kan fra den 1ste April til den 31te Marts foretage de og de Handlinger, hvorved Du paadrager Dig de og de Forpligtelser, og for at Du kan fyldestgjøre disse Forpligtelser, stilles der til din Raadighed de og de Bøh.“ — Naar nu altsaa Regjeringen, støttende sig paa Finantslovens Bevilling, paadrager sig disse Forpligtelser, kunne vi saa indenfor den Grændse i Tid og Mængde, som er fast, nægte den de Midler, som vi have stillet til dens Raadighed, for at fyldestgjøre disse Forpligtelser, og kan det til Slutningen være forstaaeligt, hvis man vilde sige til Regjeringen: „So nærmere Du kommer hen mod Grændsen af den Periode, som Finantsaaret omfatter, desto vanskeligere vilde vi gjøre det for Dig at udføre det, Finantsloven tilsigter, thi det er jo aabenbart, at jo nærmere vi komme til den 31te Marts, desto vanskeligere maa det blive for Regjeringen at handle i Finantslovens Aand, naar den skulde udsætte sig for, at de Forpligtelser, den har indgaaet, paa ny skulde underkastes en Bevilling.“ Nu sagde den ærede Minister for Kirke- og Underviisningsvæsenet i Anledning af en Yttring, som er bleven brugt af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (C. P. Rimestad), at dersom disse Gjenbevillinger vare en Farce, saa vare mange, ja næsten alle Bevillinger paa Finantsloven ogsaa en Farce; men det er ikke ganske det Samme, thi det Farceagtige ligger i at gjøre Noget om igjen, som vi have gjort tilstrækkeligt eengang,

og som vi overeensstemmende dermed ikke kunne nægte at gjøre. Der er en Vanskelighed ved dette Spørgsmaal, nemlig den, at samtidig med, at man forhandler det foreliggende Spørgsmaal, om hvilket jeg troer, at man, dersom det forelaae enkelt og uden Følger for Fremtiden, meget let kunde blive enig, har man en Følelse af, at den Afgjørelse, der vil blive dette Spørgsmaal tildeel, vil kunne komme til at faae en betydelig Indflydelse paa hele vort finantzielle Regnskabs Stilling for Fremtiden, og Spørgsmaalet om disse Gjenbevillinger er derfor virkelig ikke, saaledes som den ærede Statsrevisor (Fischer) sagde, et theoretisk Spørgsmaal, men det er tillige et meget praktisk Spørgsmaal. Det er praktisk i den Forstand, at dersom vi vilde opstille dette som Regel, da vilde vi gjøre det næsten umuligt for Andre end netop for Statsrevisionen, og maaskee endda for den med, at komme til nogen klar Indsigt om, hvad de forskjellige Finantsaar, hvert taget for sig, virkelig have kostet; Udgifterne for de forskjellige Finantsaar vilde være saaledes sammenblandede mellem hverandre, at der hørte en meget høj Grad af Taalmodighed, Udholdenhed og Indsigt i de Ting, for at kunne danne sig et nogenlunde klart Begreb om, hvad de enkelte Finantsaar have paaført Staten for Udgifter, og ikke blot Finantsaaret i det Hele, men ogsaa, hvad der i alt Fald forekommer mig at være af overordentlig stor Vigtighed, de forskjellige Hovedudgiftsposter, som ere under de forskjellige Ministerier. En saadan Oversigt som den, Regjeringen gav os forleden Dag, for hvilken jeg for mit Bedkommende er den særdeles taknemmelig, over Forholdet mellem de af Rigsdagen tidligere bevilgede Pønninger til Embedsmænd og de nu bevilgede, den vil Enhver nu kunne danne sig selv ud af Statsregnskaberne, men det vil fremtidig blive ganske overordentlig vanskeligt for Andre end Regjeringen at skaffe den tilveie. Jeg kan derfor, saa villig jeg end har været til for denne Gang at gaae ind paa Sagen, saaledes som den foreligger, med Undtagelse af Gjenbevillingerne, dog ikke andet end meget stærkt udtale mig imod, at det Forsøg, som denne Gang er gjort, skulde blive til Regel for Fremtiden. Jeg troer, at Alle vilde tabe derved; jeg troer, at Regn-